

λογίστηκε την προχωρημένη του ηλικία. Την 'Αγνή, που είτανε τόσο νέα. Δέ γίνεται, δέ γίνεται να την αγαπή, να την αφήσει, να τον αγαπή κ' έκεινη, νέα, παιδί. Αυτός γέρος και τού Χάρου. "Επιασε να της γράψη να χωριστούνε. Κείνη τή στιγμή, έτριξε ή πόρτα και μπήκε ή 'Αγνή. Είδε τó γράμμα. Ξαφνίστηκε. Τόσο γλήγορα τή βράβηθη, λοιπόν, ό άπιστος ; Κ' έσπασε στα κλάματα. 'Ο 'Αντρέας, που ένα δευτερόλεπτο πριν, άλλο σκοπό δέν είχε, παρά να την πείση πως ανάγκη να πάψη κάθε αγάπη άναμεταξύ τους, άλλη δουλειά τώρα δέν είχε παρά να της βεβαιώσει πως την αγαπή. Μέσα του άρχισε να παίζη λωλά ή μουσική της έλπίδας. Ζαλίστηκε, μέθυσε ό 'Αντρέας. Χωρίς να ξέρουνε, χωρίς να καταλάβουνε τί τους γινότανε, άγκαλιαστήκανε και παθήκανε ξεφρενιασμένοι, εδτυχισμένοι. Την ίδια τή στιγμή άγας θλιβερός σκοπός, ένα λυπητερό μοτίβο, ανέθηκε στα χείλη τού 'Αντρέα, σά νακούγε φτυαριές χώμα να κατακλυθούνε.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Η ΣΑΒΟΥΡΑ

'Ο Κος Κουλουμδάκης «παρακαλείται, τρόπον τινά, υπό των 'Αθητών» να γράψη κριτική» για τά τέσσερα μονόπρακτα δραματάκια, που παίχτηκαν αυτές τίς ήμέρες στη «Νέα Σκηνή». Κ' εϋτός απ' αυτό ό κύριος νεοφώτιστος κριτικός γράφει όχι «τρόπον τινά» αλλά με τρόπο, που καθένας άς τονέ χαραχτηρίσει όπως νομίζει, γράφει ένα αληθινά χαριτωμένο κομπολόγι από ύφαιες, εύγενικές και ζουμερές φρασούλες σάν έσόντες : «άποτελεί αληθώς έν δυνατώτατον έπιχείρημα έναντίον των ανηθικών και άμαθών άνθρωπίσκων, τολμώντων και να φιλοφώσιν, ότινας συχνά κραυγάζουν άνιέρως εις την δημοσιότητα, ότι μία ανήλικος κόρη δικαιούται να έλέγη τον σύζυγόν της» (ώσάν να είτανε δυνατό να γίνει λόγος ότι ύπάρχει τέτοις **δικαίωμα** για τίς **ανήλικες** σέ τόσο, που ή δικαιοσύνη δίνει δικαίωμα στον άδελφό να σκοτώνη την **ένήλικη** ή και παντρεμένη, ακόμα άδελφή του για «λόγους τιμής!») «ό κακεντρεχής (έξάκολουθώ ν' αντιγράφω φράσεις του Κου Κριτικού) καθ' έννοτον σγγραφεύς»... «είναι αυτά ή δέν είναι ξεράσματα» (καίτα παρακάτω για τó 14 άρθρο του Συντάγματος)... «Τέλος πάντων δέν έχον έντροπήν αύτοι όί άνθρωποι : Σάς βεβαιώ, ότι καταλαμβάνει βδελυγμία ελγν μου την ψυχήν»... «'Ατιμάζεται ή κοινωνία άνεχομένη». — Καί παρακάτω τ' ακολουθα άμίμητα : «Κατά τó

άρθρον 14 του Συντάγματος : «'Ελάχιστος δύναται να δημοσιεύη προφορικώς, έγγραφως και διά τού τύπου τούδ στοχασμούς του (και τάς ύβρεις του ; ;) **τηρών** τούδ νόμους του Κράτους κτλ. κτλ.» και άφού επιτρέπεται τó μείζον, δηλαδή ή ρύθμισις και ό περιορισμός της ύλης τού λόγου, και άνευ τού νέου άρθρου 107 καθ' ό «πάσα προς παραφθοράν της έπισημού γλώσσης επέμβασις (!) άπαγορεύεται» και άνευ λέγω (λέγει) της διατάξεως ταύτης θα έδικαιοϋτο ό νόμος να ρυθμίση και περιορίση τó είδος και την μορφήν (!) τού λόγου κατά πασίγνωστον τούδ νομικούς (; ;) έρμηνευτικόν κανόνα» (σάς θυμίζω, ότι οι φράσεις αυτές είναι παρμένες από θεατρική κριτική) «ή τίνι έξεσι τó μείζον και τó ήττον έξεσι» !!!

Πάω ν' αντιγράφω τά δικολαζικά αυτά άριστουργήματα. Σέ ζουρ δέν έδιδάσαν «τάς 'Αθήνας» της 20 Σεπτεμβρίου συσταίνω να τίς διαβάσουν. 'Αξίζει τον κόπο.

Τά 4 έργα δέν τά είδα, ούτε θα τά ιδώ, και φυσικά ούτε θέλω έδω να τά ύπερασπιστώ, ούτε να τά κατακρίνω, ούτε και νομίζω ότι μπορεί ό καθένας να καταπιαστή με τέτοις δύσκολο έργο, που μου φαίνεται πιο δύσκολο από τή δημιουργική εργασία τού λογοτέχνη — και που σίγουρα είναι πιο άχρηστο και από τó πιο χειρότερο έμμετρο ή πεζό, τραγικό ή κωμικό θεατρικό έργο.

Στό πέρασμα των καιρών όί άνθρωποι, άλλοι πιο μπρός και άλλοι πιο πίσω, τραβούν άκατάπικτα τó δρόμο της πρόδου και τού πολιτισμού. Πίσω-πίσω ακολουθούνε άλλοι χωρίς να τó θέλουν. Φωνάζουνε, βρίζουνε, φοβερίζουνε με νόμους. Πέφτουνε χάμω και χτυπούν τά πόδια τους, σάν τά μικρά παιδιά, βλαστημούνε, φωνάζουνε, κλαίνε και **άκολουθούνε**. Πάντοτε πίσω. 100, 200, 300 χρόνια πίσω, άλλ' **άκολουθούνε**. Είναι ή σούρα τού χαρταετού. Είναι ή σαβούρα τού καρβιού, άπαραίτητη για την εϋστάθεια. 'Ακοϋτε; — μη θυμώνετε! — ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ.

Γ. Γ. 'Ο Κος Κριτικός έξακολουθεί στην ίδια έφημερίδα τον ιερό άγωνα «υπέρ βωμών και έστιών». Είπαμε ότι είναι ή σαβούρα, ή αναγκαία για την εϋστάθεια.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

«ΚΡΟΝΙΟΝ» ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟ

('Οδός Σταδίου, κάτω από τó 'Αροάκειο)

Τά φτηνότερα και διαλεχτότερα άρώματα. Κολώνια λουτζας και λεμονισή, ειδική για έντριβές και λουτρά. 'Ιδιαίτερο τμήμα για τίς κυρίες. Ξύσιμα καθημερινό 5 δρα τó μήνα.